

Co se mění na Blízkém východě

 zvedavec.news/komentare/2024/12/10313-co-se-meni-na-blizkem-vychode.htm

Thierry Meyssan

5.12.2024 Komentáře Témata: Izrael, Irák, Střední východ, Írán, Islám, ISIL 1837 slov

Prvním důsledkem izraelských masakrů v Gaze, na Západním břehu Jordánu, v Libanonu, Sýrii, Iráku a Jemenu není to, co jsme očekávali. Zločinci u moci v Tel Avivu dnes pokračují ve svém dobývání pomocí zbraní, které dostali k dispozici. Proměna začala v samotném Izraeli a v židovské diaspoře, která donutila IDF přijmout nepsané příměří v Libanonu a zároveň dostala pomoc z Washingtonu, aby přenesla boje do Sýrie. Ukrajinská a libanonská fronta se spojily a přesunuly do Sýrie.

Benjamin Netanjahu, který před svým lidem skrýval své vztahy s Hamasem, 7. října falšoval oficiální dokumenty a za mnoha okolností lhal, vede svou zemi k neúspěchu.

Proč nevidíme masakry na Blízkém východě?

V posledních letech se rozpadlo izraelské mírové hnutí, došlo k záměně antisemitismu a antisionismu a rozšířil se narativ o střetu civilizací. Tyto tři chyby nám brání vidět a pochopit, co se na Blízkém východě děje.

Mírové hnutí Nahuma Goldmanna, předsedy Světové sionistické organizace, již neexistuje. Jeho cílem bylo vytvořit z Izraele duchovní a morální centrum všech Židů, neutrální stát po vzoru Švýcarska, s mezinárodními bezpečnostními zárukami a stálou symbolickou mezinárodní přítomností. Goldmann, který odsoudil proces s Adolfem Eichmannem v Jeruzalémě, a nikoliv před mezinárodním soudem (což revizionistickým sionistům umožnilo utajit své vztahy s ním), vyjednal spravedlivé a trvalé mírové soužití s egyptským prezidentem Gamálem Abdelem Násirem a předseda Organizace pro osvobození Palestiny Jásir Arafat byl dokonce v Izraeli zatčen.

Historik Bernard Lewis, který byl poradcem Benyamina Netanjahua v době, kdy byl izraelským velvyslancem při OSN, vymyslel v roce 1957 pro Radu národní bezpečnosti USA, jejímž byl členem, strategii „střetu civilizací“. Cílem bylo prezentovat střet mezi západní a islámskou civilizací, poté čínskou atd. jako nevyhnutelný, aby bylo možné ospravedlnit postupné války Západu. Jeho asistent, Samuel Huntington, bývalý spolupracovník jihoafrických tajných služeb apartheidu, tuto strategii v roce 1993 zpopularizoval a dal jí podobu akademické zprávy. Za tuto propagandistickou práci byl placen CIA. Přestože je jeho práce intelektuálním mišmašem, který neobstojí před analýzou, pronikla do našich myslí. Tuto hloupou teorii dnes používá Benjamin Netanjahu k ospravedlnění svých válek na „sedmi frontách“ v Gaze, na Západním břehu Jordánu, v Libanonu, Sýrii, Iráku, Íránu a Jemenu. Přitom tentýž Netanjahu se v září 2014 nechal vyfotografovat v lékařském centru Ziv v Zefatu, kde navštívil 500 důstojníků Al-Káidy, kteří se léčili v Izraeli [1]. Je tedy možné vycházet s džihádisty, když masakrují civilisty v Sýrii, ale ne vycházet s Palestinci, když požadují vlastní stát.

Benjamin Netanjahu blahopřeje svým spojencům z al-Káidy, kteří jsou v nemocnici v Izraeli, k jejich boji proti Syrské arabské republice.

Natan Šaranskij [2], který byl místopředsedou vlády za vlády generála Ariela Šarona, vymyslel narativ, že jsou to Palestinci jako celek, a nikoliv někteří izraelští představitelé, kdo odmítá mír. Dále vymyslel, že íránští revolucionáři chtějí všechny izraelské Židy naházet do moře (zatímco Židé žijí v Íránu v míru a jsou zastoupeni v parlamentu). Nakonec zorganizoval mezinárodní mediální kampaně, aby vytvořil zmatek mezi „nacionalismem“, „sionismem“ a „revizionistickým sionismem“, a pak aby ztotožnil „antisemitismus“ s „antisionismem“ (v této hře by byl izraelský deník Haaretz antisemitský).

V roce 2004 napsal Šaranskij spolu s Ronem Dermerem binární knihu Příčina demokracie, aby nás ujistil, že Izrael je jedinou demokracií na Blízkém východě. Dermer se stal izraelským velvyslancem ve Spojených státech (2013-2021), poté ministrem pro strategické záležitosti (2023 až dosud), tedy ve funkci, v níž organizuje boj proti hnutí BDS (Bojkot, divestice, sankce) po celém světě.

Natan Šaranskij dnes diskrétně pokračuje ve své práci jak ve Spojených státech, tak na Ukrajině, kde se narodil, prostřednictvím Institutu pro studium globálního antisemitismu a politiky (ISGASP).

Toto americké sdružení je významně financováno ministerstvem Rona Dermera. Zorganizovalo například kongresové slyšení vedoucích představitelů velkých univerzit, aby je donutilo potlačit demonstrace proti masakrům v Gaze z důvodu antisemitismu.

Je samozřejmé, že Bernard Lewis, Samuel Huntington, Natan Sharansky a Ron Dermer nejsou „sionisté“, ale „revizionističtí sionisté“.

Přerozdělení karet na Blízkém východě

V této atmosféře rozšířených lží se mění celkové pozice jednotlivých komunit na Blízkém východě. Je to důsledek snahy Benyamina Netanjahua dobýt severní pásmo Gazy a jižní Libanon. Postupně si všichni političtí aktéři, včetně izraelských Židů, uvědomili, že vojenské operace Izraele nemají nic společného s jeho deklarovanými cíli: propuštěním rukojmích Hamásu a návratem Izraelců ze severu země do jejich domovů. Netanjahuova koalice sleduje koloniální projekt Vladimíra Jabotinského (1880-1940): vytvoření říše v Levantě od Nilu po Eufrat.

Tento projekt neměl nic společného se starověkým Jeruzalémským královstvím, které zahrnovalo pouze Svaté město a jeho nejbližší předměstí, ale jeho cílem bylo obnovit starověkou Asyrskou říši stejným způsobem, jakým chtěl Jabotinského protektor Benito Mussolini obnovit starověkou Římskou říši.

Reakcí na výzvu nové fašistické dobytvačné vlny v Levantě byla slova syrského prezidenta Bašára Asada na společném summitu Ligy arabských států a Organizace islámské spolupráce v Rijádu 11. listopadu a Amose Schockena, redaktora izraelského deníku Haaretz, na konferenci Israel After October 7th: Allied or Alone? v Londýně 27. listopadu.

Všichni protagonisté se na tomto postřehu shodli, i když se většina z nich vyhnula zmínce o vazbách mezi Jabotinským a jeho žáky a fašisty a nacisty. Lidé ze Západu však stále odmítají otevřít oči a

přístupují k tomuto konfliktu, jako by nebyl politický, ale etnický, jako by v něm stáli Židé proti Arabům, nebo dokonce Židé proti Arabům.

V současné změně hrají roli zejména tři faktory:

- Vítězství jacksonovského Donalda Trumpa ve Spojených státech nad straussovskou koalicí Kamaly Harrisové. První hodlá nahradit obchodní války válkami vojenskými, zatímco druhá chce vyvolat Armagedon.
- Izraelské obranné síly (IDF), které mají nespornou kontrolu nad vzdušným prostorem svých sousedů, nejsou schopny dosáhnout sebemenšího vítězství na zemi. Nemají žádnou disciplínu a mnozí jejich muži se chovají jako hrdlořezové. Po porážce Straussů ve Spojených státech už nemají tolik zbraní a mnohé z nich jim pravděpodobně došly. A konečně několik jejich jednotek, které byly svědky zločinů jiných, je nyní na pokraji vzpoury.
- Židovské diaspoře, která až dosud bez mrknutí oka podporovala Benyamina Netanjahua, se konečně daří odlišit podporu izraelských Židů od zločinů jejich vlády. Od 21. listopadu, kdy Mezinárodní trestní soud obvinil Netanjahua, přestává být ve hře solidarita mezi Židy, která se budovala po staletí pronásledování gójů. Mnoho dosud mlčících židovských osobností se veřejně distancuje od zločinů páchaných na „sedmi frontách“ a proti OSN.

Írán opustil strategii „osy odporu“ generála Qassema Soleimaniho, podle níž Teherán pomáhá a koordinuje všechny nezávislé ozbrojené skupiny bojující proti kolonizaci regionu. Odmítl pomoci Libanonu během izraelské invaze a poté frakce u moci poslala Izraeli údaje o hlavních vojenských velitelích Hizballáhu, aby je mohl zavraždit.

Současně Teherán a Tel Aviv inscenovaly svůj antagonismus a obě strany tvrdily, že jsou připraveny na rozhodující bitvu. Přesto dva iránské útoky (operace „Čestný slib“ 13. dubna a 1. října) a dva

izraelské útoky (19. dubna a 26. října) nezpůsobily téměř žádné lidské škody, přestože armády obou stran využily příležitosti otestovat obranu svého protivníka [3]. Tajná dohoda mezi Washingtonem, Teheránem a Tel Avivem se stala zjevnou.

Teherán rovněž obnovil své vazby s iráckými Kurdy. Prezident Masúd Pezeskian odcestoval v září do Iráku, aby se setkal nejen s kmenem Talabání, ale také s (proizraelskými) Barzáními.

V Iráku vystoupil na pódium ajatolláh Alí al-Sistání, duchovní vůdce šíitské komunity, aby přednesl zmatené poselství, které ukazuje, že už neví, co od Islámské republiky očekávat.

V Jemenu Ansar Alláh, přesvědčený o iránském obratu, podnikl kroky, aby ochránil svého vůdce Abdula-Malika al-Hútiho před osudem Hasana Nasralláha.

V Turecku prezident Recep Tayyip Erdoğan jako obvykle zkoumá různé možnosti, které se mu nabízejí, aniž by se tu či onde zavázal. On; který se pomalu sbližoval se svým syrským protějškem, povolil dodávky zbraní džihádistům v Idlebu, aby mohli pokračovat v boji proti Syrské arabské republice. Zároveň vyslal emisary, aby jednali s Abdullahem Öcalanem, zakladatelem PKK, který je od roku 1999 ve vězení. Ať už budou rozhovory jakékoliv, je nepravděpodobné, že by „Apo“ podporoval NATO a Izrael, jak to dnes dělá jeho hnutí.

Obrat Íránu a dvojí jednání Turecka náhle ukončily euforii ze summitu BRICS, který se konal před měsícem v Kazani [4].

V Sýrii prezident Bašár Asad okamžitě podpořil Libanonce a své spojence z Hizballáhu, když je Írán opustil. Z historického hlediska je Libanon jen jednou ze syrských gubernií a z jeho pohledu je Sýrie odpovědná za bezpečnost Libanonců. Proto jednak poskytla azyl statisícům uprchlíků prchajících před izraelským bombardováním, jednak předala Hizballáhu těch několik málo zbraní, které má.

V reakci na to IDF zničily všechny silnice a mosty umožňující přístup do Libanonu a poté spolu s NATO vypustily džihádisty z Idlebu na Aleppo, jehož velkou část dobyly a obsadily. Město bránily iránské Revoluční gardy, které se bez boje stáhly.

K překvapení všech mají džihádisté v Idlebu nejnovější zbraně, financované Katarem, a množství bezpilotních letounů obsluhovaných ukrajinskými operátory.

Konstanty revizionistických sionistů

Jednou z konstant v chování revizionistických sionistů je ničení hmotných důkazů jejich lží. Například Benyamin Netanjahu nechal změnit časy svých schůzek 7. října 2023. Doufal, že mu to usnadní popírání toho, že pomáhal provést útok na vlastní lid.

Izraelci vědí, že Hamásu pomáhal od svého jmenování premiérem v roce 2009 až do 7. října. Tvrdil, že jeho strategií bylo zvýhodnit Hamás v boji proti OOP Jásira Arafata. Jeho prvním oficiálním rozhodnutím bylo zrušení žádosti o vydání Músy abú Marzúka, v té době nejvyššího představitele Hamásu, který byl zadržován ve Spojených státech. Další události ukázaly, že jeho cílem nebylo zničit OOP, ale zabránit vzniku palestinského státu. V roce 2018, kdy Palestinská samospráva přestala platit státním zaměstnancům v Gaze, uzavřel dohodu s Jahjou Sinwarem, vojenským vůdcem Hamásu v Gaze, který byl v té době vězněn v Izraeli. Peníze poskytl nejprve tajně, poté oficiálně prostřednictvím Kataru. Během čtyř let vyplatil Hamásu 2,5 miliardy dolarů, což mu umožnilo vybudovat síť tunelů a vyzbrojit se pod dohledem Šin Bet.

Netanjahu a Hamás přitom získali podporu anglosaských tajných služeb, věrných strategii, kterou v roce 1916 stanovil lord Herbert Samuel, jehož syn Edwin byl Jabotinského společníkem: zajistit, aby ani židovský stát, ani budoucí palestinský stát nikdy nemohly zaručit vlastní bezpečnost.

Další konstantou v chování revizionistických sionistů je ničení archeologických důkazů o jejich podvodu. I v roce 2009 bylo druhým Netanjahuovým rozhodnutím ve funkci premiéra prokopání tunelů pod Chrámovou horou s cílem dynamizovat měšitu Al-Aksá. V posledních měsících zničil všechny archeologické pozůstatky v jižním Libanonu, ať už křížácké nebo osmanské, a dokonce se pokusil zničit chrámy v Baalbecku, největší svatyni Římské říše. Navázal tak na zničení lokality Babylonu během války v Perském zálivu a pozůstatků Aleppa a Palmýry během syrské války. Je třeba udělat vše pro to, aby byl nárok na zemi od Nilu po Eufrat považován za legitimní.

Audrey Azoulayová, bývalá francouzská ministryně kultury a současná generální ředitelka UNESCO, odložila zasedání Komise pro ochranu historických památek, aby umožnila IDF ničit libanonské archeologické památky.

Odkazy

[1] « Plus de 500 jihadistes soignés au Ziv Medical Centre », Réseau Voltaire, 22 novembre 2015.

[2] « Natan Sharansky, idéologue de la démocratisation forcée », Réseau Voltaire, 24 février 2005.

[3] « Les enchères israélo-iraniennes masquent la réorganisation des alliances au Moyen-Orient », par Thierry Meyssan, Réseau Voltaire, 5 novembre 2024.

[4] « À Kazan, l'ordre du monde a basculé », par Thierry Meyssan, Réseau Voltaire, 29 octobre 2024.

Ce qui change au Moyen-Orient vyšel 3.12.2024 na voltairenet.org.
Překlad v ceně 887 Kč Zvědavec.

Známka 1.0 (hodnotilo 20)

Oznámkujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

2 příspěvků
(2 nové)

[odeslat jako odkaz](#)

[odeslat text článku](#)

[vytisknout](#)

[uložit jako PDF](#)